

Når man i dag udeomkring i verden praler af den såkaldte Sorte Diamant, der ligger her bag Folketinget, ja, så har alle jo glemt de gigantiske budgetoverskridelser, der rent faktisk var tale om. Endnu en gang var der et offentligt anlægsprojekt, et statsligt anlægsprojekt, der ikke kunne holdes inden for de rammer, der var aftalt.

Det er jo underligt, at lige præcis, når det gælder anlæg for statens penge, er der en tendens til, at så får budgetterne lov til at blive overskredet. Det minder jo om de tider, der var tilbage i 1960'erne og 1970'erne, hvor man rask væk fik store budgetunderskud, rask væk havde problemer med at holde sammen på statens økonomi.

Vi håber bestemt ikke, at statsministerens snak om, hvordan det var i 1960'erne og 1970'erne, er udtryk for, at regeringen drømmer sig tilbage til den politik, der blev ført i 1970'erne. For ud over at Socialdemokratiet måske dengang havde en lidt større tilslutning i vælgerbefolkningen, end de nuværende meningsmålinger viser, er der jo intet, intet, at hente tilbage fra 1970'erne, hvor Folketinget med halve års mellemrum måtte lave økonomiske panikindgreb for at holde nogenlunde sammen på dansk økonomisk politik. De tider bør være historie, og det bør bestemt ikke være noget, vi ser tilbage på her i år 2000 med noget, der bare minder om begejstring. Tværtimod skal vi se, hvad der ligger foran os.

Når regeringen erklærer, at der er fire kerneområder, hvor den vil gøre en særlig indsats, det skulle efter sigende være ældreomsorgen, sygehusene, familierne og skolerne og det rummelige arbejdsmarked, så er man jo nødt til, inden man går i gang med sådan et arbejde, at spørge, hvorfor der er problemer.

Hvorfor er der problemer med ældreomsorgen her i landet? Hvor har denne socialdemokratiske samfundsvision, som regeringen er så optaget af, fejlet, siden der er behov for forbedringer inden for ældreomsorgen? Hvor er det, det er gået galt? Ja, det er ikke kun et spørgsmål om penge. Ganske ofte, når den slags sager er til diskussion, lader man, som om det udelukkende er et spørgsmål om, hvor mange millioner eller milliarder der står på budgetterne, men det er jo ikke tilfældet.

Ser vi på ældreomsorgen, er det vores opfattelse, at vi igennem de sidste år har fået blotlagt nogle meget, meget uheldige eksempler på, at det personale, den arbejdsånd, den måde, man håndterer det på i ældreinstitutionerne, er fuld-

stændig uacceptabel. Jeg kommer selv fra Århus og kender jo til de eksempler, vi har haft dér, hvor man rask væk udsætter ældre for så dårlig en behandling, at det er uacceptabelt.

Hvad er svaret så? Svaret er, at det er også, fordi budgetterne er blevet skåret ned, fordi personalet mangler efteruddannelse, fordi de skriftlige retningslinjer ikke er præcise nok.

Vores svar er, at det simpelt hen er tre dårlige forklaringer, for hvis man er ansat på en ældreinstitution, og der sidder eller ligger et gammelt menneske, som har brug for hjælp, og man så prioriterer overholdelsen af sin kaffe pause højere end at hjælpe det gamle menneske, der har brug for hjælp, så er man efter vores opfattelse komplet uegnet til at være ansat det pågældende sted. Så har man ikke brug for at få nye skriftlige retningslinjer. Så har man ikke brug for at få efteruddannelse eller flere penge. Der er så brug for et personale, der får at vide ved ansættelsens påbegyndelse, at når man er i en institution, hvor man skal hjælpe ældre ofte meget svagelige mennesker, så er der én eneste ting, man skal gøre, og det er at sørge for, at de har det godt.

Når det gælder sygehusvæsenet, bliver det ofte fremhævet, at der bliver brugt så og så mange ekstra penge i sygehusvæsenet i Danmark, men egentlig er det vel ikke et mål i sig selv at have et stort sygehusvæsen, for et stort sygehusvæsen og ekstra bevillinger er jo et eller andet sted også udtryk for, at folk bliver mere og mere syge. Man kan komme med halvdårlige vittigheder om, at der er blevet flere og flere syge mennesker siden 1993, og at det nok er regeringens skyld, men det er selvfølgelig ikke regeringens skyld. Det er ikke kun regeringens skyld, og det er ikke kun budgetternes skyld. Det skyldes også, at vi her i det danske samfund er langt mere optaget af at have sygehuse, hvor man helbreder folk, efter at de er blevet syge, frem for at bruge langt flere ressourcer på at forebygge, så folk ikke bliver syge, så folk ikke kommer på sygehusene.

Bevares, man har ikke altid mulighed for at forebygge ulykker, trafikdrab, trafikulykker osv., men man har mulighed for at forebygge langt flere af dem, der på nudansk hedder velfærdssygdomme, altså de sygdomme, som mere eller mindre er den enkeltes eget valg, at man æder sig til sygdom, at man ryger sig til sygdom, at man drikker sig til sygdom, og der må indsatsen klart prioriteres i retning af forebyggelse frem for at tro, at bare vi åbner nogle